

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/214/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256725
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117256725.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 4093/9, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 420 166, v konaní zastúpenom JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Námestie Biely križ 3, 831 02 Bratislava 3, IČO: 30 853 290, proti žalovanému SUMMIT, a. s., so sídlom Drieňová 755/25, 010 04 Žilina, IČO: 36 398 055, právne zastúpeného LALINSKÝ ADVOKÁT, s. r. o., so sídlom Kálov 653/23-2, 010 01 Žilina, IČO: 47 253 096, o zaplatenie 572,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/4/2017-90 zo dňa 14.05.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 572,- Eur titulom neoprávneného použitia diela, resp. neoprávneného použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Vo veci samej okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenia zákona č. 185/2015 Z. z., Autorský zákon v znení neskorších predpisov a s odkazom na ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov). Okresný súd ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o verejnom prenose diel žalovaným. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal len z informácií uverejnených na webovej stránke žalovaného, a to v tom smere, že zistil, že žalovaný prevádzkuje v ubytovacom zariadení 22 izieb, ktoré majú aj technické zariadenie (TV prijímač), prostredníctvom ktorého je možný verejný prenos. Podľa názoru okresného súdu je podstatné, či žalovaný poskytuje ubytovacie služby vo všetkých 22 izbách, alebo nie. Žalovaný výslovne uviedol, že obsadenosť hotela nie je 100 %, a teda neprevádzkuje všetkých 22 izieb počas celého roka a naraz. Pre žalobcu z Autorského zákona nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena, či preukazovania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatí. Pokiaľ žalobca chcel byť úspešný, bol povinný v konaní preukázať, že žalovaný vykonával verejný prenos diel všetkých autorov prostredníctvom všetkých technických zariadení (TV prijímačov), ktoré by mal mať v 22 izbách. Okresný súd nespochybnil, že žalovaný nemal uzavretú licenčnú zmluvu so žalobcom, a teda porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z ochrany autorského práva, avšak táto samotná skutočnosť nepostačuje na to, aby si žalobca mohol uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bez toho, aby ho aj preukázal čo do dôvodu a výšky. Žalobca tiež v konaní nepreukázal, na úkor ktorých konkrétnych autorov sa žalovaný bezdôvodne obohatil, a či sa obohatil práve na úkor autorov, ktorých žalobca zastupuje, a v mene ktorých koná. O trovách konania okresný súd rozhodol vzhľadom na úspech žalovaného v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca. Vytkol okresnému súdu, že si nespĺnil svoju povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné, a ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné v rámci pojednávania, ktoré sa konalo dňa 14.05.2018 bez účasti žalovaného. Tým došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, čo je dôvodom na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Súd tiež v zmysle § 182 C.s.p. nevyzval žalobcu, aby pred skončením pojednávania zhrnul svoje návrhy, vyjadril sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný v rámci svojej obrany nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný v ubytovacom zariadení Hotel Summit v roku 2016 zrealizoval verejný prenos, naopak potvrdil túto skutočnosť, keď uviedol, že má podpísané zmluvy s inými organizáciami kolektívnej správy SOZA a SLOVGRAM, ktorým uhrádza poplatky; nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu, že v hoteli má 22 izieb a že každá izba je vybavená zvukovoobrazovým zariadením, rovnako nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu, že žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy, ktorá v roku 2016 udeľovala používateľom rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou súhlas na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, okrem iného aj audiovizuálnych diel, a to za všetkých nositeľov práv, či už zastupovaných na zmluvnom základe alebo aj nezastupovaných, pokiaľ títo nevyhlásili kolektívnu správu práv; žalovaný tiež nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, že súčasťou verejného prenosu boli aj audiovizuálne diela uvedené v prílohe žaloby, a že v týchto dielach boli a museli byť použité predmety ochrany spravované žalobcom. Pokiaľ okresný súd v rozsudku tvrdil, že žalobca svoje tvrdenia o verejnom prenose diel žalovaným nepreukázal, a že pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal len z webovej stránky žalovaného, žalobca k tomu uviedol, že verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného vykonané samotným žalovaným na jeho www-stránke. Znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Verejné vyhlásenia žalovaného sú tak pre neho voči klientom ubytovacieho zariadenia záväzné. K odôvodneniu rozsudku okresného súdu, kde sa súd zaoberal obsadenosťou ubytovacieho zariadenia a jej zohľadnením žalobca v odvolaní uviedol, že licencia je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany a z tohto pohľadu je tak irelevantné, či a v akej miere je využívaná. Tým, že súd v kontexte svojho rozhodnutia tvrdil, že nemožno priznať ochranu stavu, kedy skutočne ani nedochádza k verejnému prenosu, poprel podstatu licencie a vyslovil názor v priamom rozpore s ustanoveniami Autorského zákona a § 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ okresný súd v rozsudku opakovane prezentoval právne posúdenie, kedy žalobca podľa jeho názoru mal preukázať, na úkor ktorých konkrétnych autorov sa žalovaný obohatil, a ku ktorým dielam sa tak stalo, žalobca v odôvodnení poukázal na to, čo je kolektívna správa majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe. Okresný súd tiež v rozsudku konštatuje, že zo žaloby by malo vyplývať, že žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v mene všetkých autorov podľa § 83 ods. 2 Autorského zákona, ktorí podľa tvrdenia súdu nie sú nositeľmi majetkových práv alebo len výrobcu originálu, ktorý je nositeľom majetkových práv v zmysle § 86 ods. 1 Autorského zákona, žalobca uviedol, že odhliadnuc od toho, že sa jedná o rozporovanie medzi stranami sporu nesporných skutkových okolností, zároveň konštatuje, že právne názory vyslovené súdom sú následkom buď neznalosti autorskoprávnej úpravy alebo jej extrémne nesprávnym výkladom. Žalobca žiadal odvolací súd, aby zmenil rozsudok okresného súdu a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, alternatívne, aby zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na závere okresného súdu, že žalobca nedokázal uniesť dôkazné bremeno ani preukázať svoj uplatňovaný nárok, a preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu opätovne poukázal na to, že je organizáciou kolektívnej správy a udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje, uviedol, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práv spravovaných žalobcom, naďalej považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny, trpiaci vadami, ktoré ho robia až svojvoľným.

5. Následne žalovaný vo vyjadrení zo dňa 06.08.2018 opätovne uviedol, že žalobca nedokázal uniesť dôkazné bremeno, a preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (§ 379 C.s.p.) viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C.s.p.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom zmenil strany, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je existencia vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie, je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29.05.1997, *Recueil III./1997*). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu, ale nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Toria c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12 § 29; *Hirobalany c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-B;). Rovnako aj Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia aj v náleze III.ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV.ÚS 115/03).

10. Postup súdu pre strany a ich zástupcov na vytýčenom pojednávaní musí byť predvídateľný a transparentný. Súd je povinný postupovať v zmysle úkonov, ktoré predpokladá ustanovenie § 181 C.s.p. Po vyvolaní vecí a prednesoch strán musí súd zaujať stanovisko k skutkovým tvrdeniam a k navrhovaným dôkazom a musí tiež uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Aj keď tieto závery majú iba predbežný charakter, musia vychádzať zo znalosti veci a musia byť argumentačne udržateľné. Práve tieto závery sú dôležité pre strany konania a pre ich ďalší postup na samotnom pojednávaní. Strany konania na základe predbežne formulovaných záverov súdu majú možnosť následne adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a vytvoriť si priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov. Z tohto hľadiska je tiež dôležité, aby predbežné právne posúdenie veci bolo určité a zrozumiteľné, pretože na jeho základe by malo byť stranám a ich zástupcom dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať v nadväznosti na predbežné právne posúdenie veci. Pokiaľ okresný súd opomenul tento postup a navyše rozhodol v rozpore s očakávaním žalobcu, a keď v odôvodnení rozhodnutia zákonná sudkyňa vlastným konštatovaním potvrdila prekvapivosť rozhodnutia pre žalobcu dokonca s odôvodnením, z ktorého vyplýva, že rozhodla v rozpore so zaužívanou praxou, nemožno hodnotiť inak, než svojím nesprávnym procesným postupom znemožnila strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tieto nedostatky nie je možné odstrániť v konaní pred odvolacím súdom, preto odvolaciemu súdu nezostala iná možnosť, než rozhodnutie okresného súdu v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Konštatovanie samotnou sudkyňou, že jej rozhodnutie možno považovať za prekvapivé pre žalobcu, a že sama sudkyňa si je vedomá toho, že rozhodla odlišne od bežnej rozhodovacej praxe bez toho, aby argumentačne zaužívanú prax vyvrátila, hraničí dokonca so svojvoľou v rozhodovaní a porušovaním základných povinností sudcu.

11. Po vecnej stránke rozhodnutie okresného súdu je potrebné považovať za nesprávne, kedy odvolací súd sa musí stotožniť s hodnotením rozhodnutia okresného súdu žalobcom, že právne názory vyslovené okresným súdom sú následkom buď neznalosti autorskoprávnej úpravy alebo jej extrémne nesprávnym výkladom.

12. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na ustanovenie § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona. Pri uplatnení si výšky nároku žalobca vychádzal z § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to tak, že pri určení výšky zvyčajnej odmeny v prípade žalovaného vychádzal zo sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení - 22 televíznych prijímačov, podľa údajov samotného žalovaného zverejneného na jeho internetovej stránke.

13. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 141 ods. 1, 2 Autorského zákona vykonáva za nositeľa práv správu práv, ktorou sa rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (teda k predmetu ochrany). Žalobca tak vykonáva kolektívnu správu aj na použitie majetkových práv zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania, pričom ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení, pokiaľ takýto používateľ (žalovaný) neuzavrel licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou je udelený súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva podľa Autorského zákona. Takáto organizácia kolektívnej správy je aktívne legitimovaná na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona. Medzi základné znaky organizácie kolektívnej správy patrí predovšetkým kolektívny charakter správy práv, to znamená správu výkonu majetkových práv väčšieho počtu nositeľov práv v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv. Kolektívna správa práv je zároveň jediný a hlavný účel činnosti organizácie kolektívnej správy. Výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa Autorského zákona. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 144 ods. 3 Autorského zákona.

14. Podľa § 165 ods. 1 Autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len "používateľ") rokovania o uzavretí a) licenčnej zmluvy, b) hromadnej licenčnej zmluvy, c) kolektívnej licenčnej zmluvy, d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo e) zmluvy o náhrade odmeny.

15. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že pokiaľ žalovaný ako používateľ mal záujem o používanie predmetu ochrany, mal uzavrieť s organizáciou kolektívnej správy licenčnú alebo hromadnú licenčnú zmluvu. Iniciatíva by tak mala byť vždy na strane používateľa, pokiaľ používateľ má záujem o použitie predmetu ochrany. Používateľ musí najprv tento záujem prejsť a až následne organizácia kolektívnej správy je potom povinná viesť s takouto osobou rokovania o uzavretí konkrétnej zmluvy. Používateľ môže použiť predmety ochrany odo dňa uzavretia zmluvy s organizáciou kolektívnej správy. V prípade, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy, alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. V takomto prípade používateľ môže použiť predmety ochrany, ktoré mali byť predmetom zmluvy až odo dňa podania návrhu na začatie konania na súde, čo vyplýva z ustanovenia § 165 ods. 8, 9 Autorského zákona.

16. Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany, a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciou, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t. j. v danom prípade, v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím

poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva. Pokiaľ žalovaný mal 22 audiovizuálnych zariadení umiestnených v izbách svojho ubytovacieho zariadenia, čo nebolo sporné, ešte pred ich používaním mal mať uzatvorenú licenčnú zmluvu alebo s organizáciou kolektívnej správy hromadnú licenčnú zmluvu. Následne, v akom rozsahu tieto audiovizuálne zariadenia bude využívať je nepodstatné. Podstatou licencie je totiž právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať tieto predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Ak by aj nadobúdateľ licencie mal uzatvorenú zmluvu a platil dohodnutú odmenu, nevyužívanie licencie vôbec alebo sčasti nezakladá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, pokiaľ v zmluve by nebolo dohodnuté inak (ako to vyplýva aj z § 69 ods. 6 Autorského zákona).

17. Žalobca je organizácia kolektívnej správy, ktorá udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu do budúcna používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami ako hromadného používania predmetov ochrany vopred nemôže byť známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyše počet kolektívne spracovaných predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môže meniť. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy, prípadne rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný vzhľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a rozsah nositeľov práv. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, vychádza sa pri jej určení z ustanovení § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa uplatňuje vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej istej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Je potrebné stotožniť sa s názorom žalobcu, že pokiaľ je zvyčajnou odmenou odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je preto irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Dôležitá je skutočnosť, že zo strany žalovaného mala byť uzatvorená rozšírená hromadná licenčná zmluva, za ktorú by používateľ platil zvyčajnú licenčnú odmenu na základe sadzovníka žalobcu a pokiaľ žalovaný si takúto povinnosť nesplnil a neuzatvoril licenčnú zmluvu (hromadnú licenčnú zmluvu) žalobca ako organizácia kolektívnej správy má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvodenej od zvyčajnej licenčnej odmeny.

18. Už v uznesení Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011-7 zo dňa 24.03.2011 Ústavný súd poukázal na to, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany“.

19. Z právnej úpravy Autorského zákona jednoznačne vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo k všetkým predmetom ochrany. A pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

20. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobcu ako odvolateľa, že vzhľadom na platnú právnu úpravu a vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe, ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe a nositelia práv ani sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

21. Okresný súd sa týmito princípmi neriadil, neprihliadol na žalobcom prezentované rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-306/05, C-162/2010, C-136/09, nevyrovnal sa s týmito rozhodnutiami pri formulovaní svojho odlišného názoru, neprihliadol ani na zaužívanú rozhodovaciu činnosť nadriadeného súdu (Krajského súdu v Banskej Bystrici) pričom sám pri odôvodňovaní rozhodnutia na pojednávaní 14.05.2018 konštatoval vedomosť o tejto rozhodovacej činnosti. Takýmto postupom v konaní porušil právo na spravodlivý procesný postup žalobcu, preto bolo potrebné rozhodnutie okresného súdu ako súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. V ďalšom konaní okresný súd opätovne vypočuje strany konania, neopomenie predbežné právne posúdenie veci, aby strany konania mali možnosť na názor súdu reagovať, umožní stranám konania v rámci záverečných rečí, aby sa vyjadrili k dokazovaniu a k právnej stránke veci a vo veci opätovne rozhodne, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Zároveň rozhodne aj o náhrade trov konania, a to aj o trovách odvolacieho konania v súlade s § 396 ods. 3 C.s.p.

23. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).